

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej

z siedzibą w R.

przeciwko Gminie Miasta R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 maja 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie o kosztach procesu zawarte w pkt 3

w wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 11 stycznia 2011 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażalenia.**

Uzasadnienie

W zawartym w pkt 3 wyroku z dnia 11 stycznia 2011 r. postanowieniu Sąd Okręgowy - po rozpoznaniu apelacji powódki i zażalenia pozwanej - zniósł wzajemnie koszty postępowania odwoławczego stron (apelacyjnego i zażaleniowego). W uzasadnieniu tego orzeczenia zostało ograniczone do stwierdzenia, że „z uwagi na częściowe tylko uwzględnienie apelacji powódki i mając na względzie uwzględnienie zażalenia pozwanej, zasadnym stosownie do 100 k.p.c. było wzajemne zniesienie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym”.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik pozwanej zarzucił naruszenie 100 k.p.c. i wniósł „o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 600 zł kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i kwoty 180 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że oparta na art. 100 k.p.c. decyzja, czy koszty procesu należy wzajemnie znieść czy stosunkowo dzielić powinna być zawsze oparta na zasadzie słuszności. Wzajemne zniesienie kosztów procesu w wypadku uwzględnienia powództwa mniej więcej w połowie, może być rażąco niesłuszne, jeżeli między kosztami poniesionymi przez strony zachodziła znaczna różnica. Realny wynik wzajemnego zniesienia kosztów procesu jest wówczas zupełnie inny niż wynik rozdzielenia tych kosztów po połowie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 1963 r., III CR 191/61, NC 1964, nr 1, poz. 16, z aprobowaną glosą, OSPiKA 1964, nr 11, poz. 224, i z dnia 10 maja 1985 r., II CZ 56/85, niepubl.). Przytoczony przepis i ukształtowane przez doktrynę i judykaturę zasady jego stosowania znajdują odpowiednie zastosowanie - na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. - także do orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego i zażaleniowego.

W świetle powyższego nie można odeprzeć zarzutu skarżącego, że wzajemne zniesienie kosztów postępowania apelacyjnego nastąpiło z naruszeniem art. 100 k.p.c. Lakoniczne uzasadnienie tego rozstrzygnięcia nie zawiera bowiem argumentów przekonujących, że w okolicznościach sprawy wzajemne zniesienie kosztów postępowania apelacyjnego i zażaleniowego bądź ich stosunkowe rozdzielenie prowadzi do takiego samego lub nieistotnie różniącego się rezultatu. Nie można stwierdzić, że zasada słuszności, leżąca u podstaw rozstrzygnięcia opartego na art. 100 k.p.c., przemawia za wzajemnym zniesieniem kosztów postępowania odwoławczego stron. Z uzasadnienia postanowienia nie wynika też, dlaczego Sąd nie znalazł podstaw - mimo że apelacja powódki została uwzględniona w nieznacznej części - do zastosowania art. 100 zdanie drugie k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c.).